

HOMILIA DIUMENGE V QUARESMA (B)

Catedral de Menorca 20 de març de 2021

Inauguració "Any de la família - Amoris laetitia"

Esteim ja acabant el camí quaresmal, que ens condueix a la celebració de la Pasqua de Jesús. Diumenge pròxim celebrarem l'entrada triomfal de Jesús a Jerusalem i recordarem la seva passió i mort. Les lectures d'aquest diumenge fan referència a "l'hora" de Jesús, el moment en què ell serà elevat sobre la terra i ens conviden a deixar-nos portar per l'amor de Déu manifestat en la creu de Crist.

En aquest dia inauguram a la nostra Diòcesi l'Any de la família - Amoris laetitia, convocat pel Papa Francesc, en el qual se'ns convida a descobrir de nou la bellesa de la família, a la llum de la preciosa Exhortació que va escriure el Papa fa cinc anys. Crec que serà un temps profitós per a la nostra Església i, molt especialment, per a tants matrimonis i famílies cristianes, que s'esforcen per a viure la seva realitat amb la llum que brolla de l'Evangelí de Jesús.

1.- Volem veure Jesús

L'evangelí que hem escoltat comença precisament amb una trobada significativa de Jesús amb uns grecs. Aquells estrangers eren segurament simpatitzants del judaisme i havien pujat a Jerusalem per a celebrar la festa de la Pasqua. Aquests grecs es dirigeixen a dos deixebles de Jesús i els hi diuen: "Voldríem veure Jesús". Desitgen estar amb ell, escoltar-lo, parlar-li, perquè intueixen que Ell és la vida i que té les claus per a respondre a les seves recerques i anhels.

Aquest desig de veure Jesús perdura en la història dels homes. També avui hi ha moltes persones que hi cerquen llum per les seves vides i que segueixen manifestant el seu desig de veure'l. En aquest dia pensam, de manera especial, en tantes famílies que necessiten una llum que els il·lumini, una força per afrontar la seva vida, una companyia per a viure. La nostra missió com a deixebles de Jesús és conduir-los fins a ell, de la mateixa manera que van fer Felip i Andreu, perquè només Jesús és font de llum i d'esperança.

La paraula de Jesús i la seva vida il·lumina la realitat de la família. L'ensenyament de Jesús sobre la família és alegria que omple el cor, perquè respon a les expectatives més profundes de la persona (cf. AL 201).

La nostra missió és tornar a proclamar la bellesa del matrimoni viscut d'acord amb l'Evangelí. No podem renunciar a presentar l'ideal cristià sobre la família. Si actuam amb pors o complexos d'inferioritat, "estaríem privant el món dels valors que podem i hem d'aportar" (AL 35). Però, també és cert que hem de presentar aquest missatge amb humilitat, sense imposicions, reconeixent que ens hem equivocat moltes vegades, sobretot quan hem insistit en allò negatiu i no hem mostrat l'alegria de viure el matrimoni "en el Senyor" (1 Cor 7, 39).

2.- La força transformadora de l'amor

A l'evangeli Jesús ens dona una clau important per a la vida personal i familiar: que per assolir la vida és fa del tot necessari el lliurament de si mateix, que el gra de blat ha de morir abans de donar fruit, que el qui s'estima exclusivament a si mateix acaba perdent-se. Jesús adverteix això i sent la temptació de rebutjar-lo, perquè li fa por passar pel dolor i assumir la creu: "Pare, salveu-me d'aquesta hora". A Getsemaní trobarem una petició similar, un desig d'eludir l'angoixa de la mort. No obstant això, Jesús comprèn que el camí cap a la Pasqua passa per la creu i expressa una total disponibilitat dient: "Per això he vingut".

La vida matrimonial i familiar exigeix també assumir la creu, és a dir, el lliurament incondicional de la pròpia vida, la renúncia a estimar-se a si mateix. Podem recordar l'himne de l'amor de la carta als corintis, en què Sant Pau diu que l'amor és pacient, no té enveja, no busca l'interès propi, és servicial, no porta comptes del mal. L'amor, afegeix, "tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta" (1 Cor 13, 7). És necessari que en la vida familiar es cultivi una vegada i una altra la força de l'amor, que no es deixem portar per la rancúnia ni per l'afany de dominar (cf. A EL 119). El matrimoni demana un amor fort, capaç de lluitar, renéixer, reinventar-se i començar sempre de nou (cf. AL 124). El gra de blat necessita podrir-se a la terra abans de donar el fruit.

Quan la contrarietat es presenta en la vida familiar, és important afrontar-la junts. Són moltes les preocupacions i dificultats en la vida d'una família: els fills, la salut, la gent gran, el suport diari ... Quan els esposos ho viuen units, poden experimentar que els seus esforços han valgut la pena. Diu "Amoris laetitia": "poques alegries humanes són tan profundes i festives com quan dues persones que s'estimen han conquerit junts una cosa que els va costar un gran esforç compartit" (AL 130).

A més, és fonamental comptar amb la gràcia del sagrament del matrimoni, que "dona la força per a seguir-ne prenent la seva creu, d'aixecar-se després de les seves caigudes, de perdonar-se mútuament, de portar uns les càrregues dels altres" (Catecisme 1642; AL 73). Necessitam confiar en el do de Déu, que sana i transforma el cor de l'home.

En l'Exhortació "Amoris laetitia" es diu que "cada família, a pesar de la seva debilitat, pot arribar a ser una llum en la foscor del món" (AL 66). L'amor fidel d'uns esposos, la vida d'uns pares que es desgasten pels seus fills o que treballen cada dia per aconseguir el seu aliment, és llum per al nostre món i font de vida. En aquestes petites coses es forja alguna cosa gran. El Papa Francesc parla de "la santedat del vesí de la porta del costat" (GE 7), la d'homes i dones que viuen amb generositat i fidelitat. En allò que és petit i amagat es troba la veritat. A la vida viscuda amb senzillesa i amor hi ha esperança. Moltes persones pensen que allò important és destacar i triomfar a la vida, encara a costa del que sigui. Però Déu pensa d'una altra manera. Allò que de veritat importa és l'amor, l'entrega generosa. El món no serà transformat pels que més

criden o els que ocupen les primeres pàgines dels diaris, sinó per aquells que estimen, quasi sempre de manera silenciosa i sacrificada. El nostre Déu prefereix la revolució callada i transformadora de l'amor.

Entre aquestes existències viscudes en l'amor i el lliurament també hi ha la dels capellans. Ells prolonguen la presència de Jesús per a la comunitat i la serveixen com a pastors. En aquest dia preguem de manera especial perquè no faltin a l'Església vocacions al sacerdoci, joves que vulguin ser -diu el lema d'aquest any- "Pare i germà com sant Josep".

3.- Conclusió

Ens acostem a les festes de Pasqua. La litúrgia d'avui ens convida a elevar la mirada a la creu i contemplar la passió com a camí cap a la vida, a advertir la fecunditat impressionant d'una vida amagada, viscuda en l'amor i la fidelitat. Que el Senyor faci fecunds els nostres treballs i concedeixi a totes les nostres famílies participar de la font de vida que brolla de l'arbre de la creu.

HOMILÍA DOMINGO V CUARESMA (B)

Catedral de Menorca, 20 de marzo de 2021

Inauguración “Año de la familia – Amoris laetitia”

Estamos ya terminando el camino cuaresmal, que nos conduce a la celebración de la Pascua de Jesús. El domingo que viene celebraremos la entrada triunfal de Jesús en Jerusalén y recordaremos su pasión y muerte. Las lecturas de este domingo hacen referencia a la “hora” de Jesús, el momento en que él será elevado sobre la tierra y nos invitan a dejarnos atraer por el amor de Dios manifestado en la cruz de Cristo.

En este día inauguramos en nuestra Diócesis el Año de la familia – Amoris laetitia, convocado por el Papa Francisco, en el que se nos invita a descubrir de nuevo la belleza de la familia, a la luz de la preciosa Exhortación que escribió el Papa hace cinco años. Creo que será un tiempo provechoso para nuestra Iglesia y muy especialmente para tantos matrimonios y familias cristianas, que se esfuerzan por vivir su realidad con la luz que brota del Evangelio de Jesús.

1.- Queremos ver a Jesús

El evangelio que hemos escuchado comenzaba precisamente con un encuentro significativo de Jesús con unos griegos. Aquellos extranjeros eran seguramente simpatizantes del judaísmo y habían subido a Jerusalén para celebrar la fiesta de Pascua. Estos griegos se dirigen a dos discípulos de Jesús y les dicen: “Queremos ver a Jesús”. Desean estar con él, escucharle, hablarle, porque intuyen que Él es la vida y que tiene las claves para responder a sus búsquedas y anhelos.

Este deseo de ver a Jesús perdura en la historia de los hombres. También hoy hay muchas personas que buscan luz para sus vidas y que siguen manifestando su deseo de verle. En este día pensamos, de manera especial, en tantas familias que necesitan una luz que les alumbre, una fuerza para afrontar su vida, una compañía para vivir. Nuestra misión como discípulos de Jesús es conducirles hasta él, del mismo modo que hicieron Felipe y Andrés, porque sólo Jesús es fuente de luz y de esperanza.

La palabra de Jesús y su vida iluminan la realidad de la familia. La enseñanza de Jesús sobre la familia es alegría que llena el corazón, porque responde a las expectativas más profundas de la persona (cf. AL 201).

Nuestra misión es volver a proclamar la belleza del matrimonio vivido de acuerdo con el Evangelio. No podemos renunciar a presentar el ideal cristiano sobre la familia. Si actuamos con miedos o complejos de inferioridad, “estaríamos privando al mundo de los valores que podemos y debemos aportar” (AL 35). Pero también es cierto que hemos de presentar este mensaje con humildad, sin imposiciones, reconociendo que nos hemos equivocado muchas veces, sobre todo cuando hemos insistido en lo negativo y no hemos mostrado la alegría de vivir el matrimonio “en el Señor” (1 Cor 7, 39).

2.- La fuerza transformadora del amor

En el evangelio Jesús daba una clave importante para la vida personal y familiar: que para alcanzar la vida es precisa la entrega de sí mismo, que el grano de trigo tiene que morir antes de dar fruto, que el que se ama exclusivamente a sí mismo acaba perdiéndose. Jesús advierte esto y siente la tentación de rechazarlo, porque teme pasar por el dolor y asumir la cruz: “Padre, líbrame de esta hora”. En Getsemaní encontraremos una petición similar, un deseo de eludir la angustia de la muerte. Sin embargo Jesús comprende que el camino hacia la Pascua pasa por la cruz y dice manifestando una total disponibilidad: “Para esto he venido”.

La vida matrimonial y familiar exige también asumir la cruz, es decir, la entrega incondicional de la propia vida, la renuncia a amarse a sí mismo. Podemos recordar el himno del amor de la carta a los corintios, en el que San Pablo dice que el amor es paciente, no tiene envidia, no busca el interés propio, es servicial, no lleva cuentas del mal. El amor, añade, “todo lo excusa, todo lo cree, todo lo espera, todo lo soporta” (1 Cor 13, 7). Es preciso en la vida familiar cultivar una y otra vez la fuerza del amor, que no se deja llevar por el rencor ni por el afán de dominar (cf. AL 119). El matrimonio pide un amor fuerte, capaz de luchar, renacer, reinventarse y empezar siempre de nuevo (cf. AL 124). El grano de trigo necesita pudrirse en la tierra antes de dar el fruto.

Cuando la contrariedad se presenta en la vida familiar, es importante afrontarla juntos. Son muchas las preocupaciones y dificultades en la vida de una familia: los hijos, la salud, los mayores, el sustento diario,... Cuando los esposos lo viven unidos, pueden experimentar que valió la pena. Dice “Amoris laetitia”: “pocas alegrías humanas son tan hondas y festivas como cuando dos personas que se aman han conquistado juntos algo que les costó un gran esfuerzo compartido” (AL 130).

Además, es fundamental contar con la gracia del sacramento del matrimonio, que “da la fuerza de seguirle tomando su cruz, de levantarse después de sus caídas, de perdonarse mutuamente, de llevar unos las cargas de los otros” (Catecismo 1642; AL 73). Necesitamos confiar en el don de Dios, que sana y transforma el corazón del hombre.

En la Exhortación “Amoris laetitia” se dice que “cada familia, a pesar de su debilidad, puede llegar a ser una luz en la oscuridad del mundo” (AL 66). El amor fiel de unos esposos, la vida de unos padres que se desgastan por sus hijos o que trabajan cada día para alcanzar el sustento, es luz para nuestro mundo y fuente de vida. En estas pequeñas cosas se fragua algo grande. El Papa Francisco habla de “la santidad de la puerta de al lado” (GE 7), la de hombres y mujeres que viven con generosidad y fidelidad. En lo pequeño y escondido se encuentra la verdad. En la vida vivida con sencillez y amor hay esperanza. Muchas personas piensan que lo importante es destacar y triunfar en la vida, aún a costa de lo que sea. Pero Dios piensa de otra manera. Lo que de verdad importa es el amor, la entrega generosa. El mundo no será transformado por quienes más gritan o quienes ocupan las primeras páginas de los

periódicos sino por aquellos que aman, casi siempre de manera silenciosa y sacrificada. Nuestro Dios prefiere la revolución callada y transformadora del amor.

Entre esas vidas vividas en el amor y la entrega está la de los sacerdotes. Ellos prolongan la presencia de Jesús para la comunidad y la sirven como pastores. En este día oramos de manera especial para que no falten a la Iglesia vocaciones al sacerdocio, jóvenes que quieran ser –dice el lema de este año- “padre y hermano como san José”.

3.- Conclusión

Nos acercamos a las fiestas de Pascua. La liturgia de hoy nos invita a elevar la mirada a la cruz y contemplar la pasión como camino hacia la vida, a advertir la fecundidad impresionante de una vida escondida, vivida en el amor y la fidelidad. Que el Señor haga fecundos nuestros trabajos y conceda a todas nuestras familias participar del manantial de vida que brota del árbol de la cruz.